

Karanlığın İçine Uzanan El

– Seher_Yeli · 28 Şubat 2013

Karanlığın içine uzanan el...

Dışarıdaki aralıklarla yağın yağmur, güneşi ardına saklayan kara bulutlar, havadaki o basık hal ruhunun kasvetine kasvet katıyordu. Benliğinde kaybolmuş ruhu yüzünden pencereden bile bakamıyordu.

Önünde ki yol çıkmaz sokaktı. Ani bir hamleyle zıplayarak aşabileceği bir duvar bile yoktu. Uyku terk etmişti gözlerini. Gördüğü kâbuslar yüzünden uyumaktan korkuyordu aslında. Ayıkken de çok farklı değildi. Düşünceler, çare arayışı, bir fare olup beynine girmiş kemirip duruyordu sürekli. O fare her dişlediğinde daha çok acıyordu canı. Aradığı geleceği için bir yol bulmaktı amacı.

Çaresiz kalıp bu düşüncelerle boğuşup durduğu ilk değildi. Evlilik hayatı boyunca eşinin yanlış verdiği kararlar yüzünden, sayısını unuttuğu anları yeniden yaşıyordu. Her defasında çocuklarını düşünmüş, evlilik kurumunda iyi günde kötü günde diyerek verdiği yemine, sadık kalarak maddi manevi destek olmaya çalışmış ve başarmıştı. O zamanlar gençti, umutları vardı. Allah bir kapıyı kapatırsa diğer bir kapıyı açar inancı onu ayakta tutuyordu. Öylede oldu. Çaresiz kaldığı anlarda önüne açılan bir kapı mutlaka buldu.

Eşinin sorumsuzluğu, eline geçen parayı har vurup harman savurması, hayatına soktuğu kadınlarla gününü gün edip yaşaması, ona olan inancını yok etmişti artık. Belki çok geçti ama güç değil diye düşünüyordu. Bundan sonra ne yapacaksa çocukları ve kendisinin geleceği için çaba sarf edecekti.

Birilerine muhtaç olarak yaşamaktan çok korkardı. Şu anda yaşadığı durum buydu. Birkaç iş başvurusu yaşından dolayı reddedildi. Yeni bir iş kuracak maddi gücünde yoktu. Çünkü kötü gün parası diyerek biriktirdiği yüklü miktardaki parayı, altın takılarını, bileziklerini neyi varsa hepsini eşine vermişti. Bankaların, eşinin onun üzerinden kullandığı krediler yüzünden ve ödeyemedikleri için yeni bir krediye vermeleri imkânsızdı. Bu sefer zifiri karanlık, kapısı bacası olmayan dört duvar arasında kalmıştı. O duvarlar ki her geçen günde üstüne üstüne gelerek, sıkıştırarak nefes almasını zorlaştırıyordu.

O kadar umutsuzdu ki ölümü dilemekten başka çaresi kalmamıştı. Bencilce bir düşünce olduğunun farkındaydı. Sadece kendini kurtarmış oluyordu. Ya ondan sonra, geride kalan çocukları ne olacaktı? Bu kadar borçla o çocukların hali ne olurdu? Ölüm sadece kendisi için kurtuluş yoluydu. Bir başka çare olmalıydı. Allah bir kapı daha açmalıydı. Her dakika dua edip duruyordu.

Uzun zaman olmuştu ama o kapı ufukta gözüküyordu bir türlü. Ailesi maddi manevi destek olmaya çalışıyorlardı fakat nereye ve ne zamana kadar bu böyle sürebilirdi. Zoruna gidiyordu böyle yaşamak.

Kapkaranlık uğurumun dibine çok az kalmıştı. Zaman daralıyor saatler aleyhine işliyordu.

Tamamen umutlarının tükendiği anda Allah bir kapı daha açıyordu ona. O karanlık uğurumdan çıkmasını sağlayacak bir dost el uzanıyordu. Biliyordu ki o el samimi, iten, sımsıcak gerçek bir dostun eliydi. O eli tuttuğu anda ödeyeceği bedeller vardı.

Çocuklarını karşısına alarak durumu anlatmaya çalıştı. Evlatları alışkan, akli başında mantıklıydılar. Bu daralan dört duvardan çıkabilmek için çocuklarından ayrı kalmak zorundaydı. İlk defa ayrılacaklardı. Hiç kolay değildi. Ayrı kalmayı onlarda istemiyorlardı tabi ki. Lakin başka çare yoktu. Annelerine alacağı kararın arkasında olacaklarını söyleyerek destek verdiler. şimdi o kararı verme aşamasında kara kara dūřünüyordu.

Sizce;

Geleceği ve çocukları için dostça uzanan ele sımsıkı sarılmalı mıydı yoksa zamanı belli olmayan yeni bir kapının açılmasını beklemek mi mantıklıydı? 28.02.2013_____Seher_Yeli S.ZerrinAktař